

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mielos mamos,

kokią neįkainojamą pasaulimo dovaną gavote iš Dievo – duoti pasauliui gyvybę!

Kartu tai didelė atsakomybė, įpareigojanti kiekvienoje užgimusioje širdelėje pasėti gėrio daigus, puoselėti ir kantriai juos prižiūrėti, kad jie brandintų vien tik meilę mūsų Kūrėjui, o per tai ir visam jį supančiam pasauliui.

Būkite atlaidžios ir nuolankios, dalijančios savo širdies šilumą ir gerumą ne tik savo, bet ir kiekvienam meilės, dėmesio stokojančiam vaikui.

Tegul Viešpaties malonių gausa užlieja Jus, o dangiškoji Motina Marija globoja, saugo ir teikia stiprybės!

Su Motinos diena!

**Parapijos klebonas mons.
Vytautas Grigaravičius.**

Edvardas Urbonas

Miela mama

Kas daugiau, jei ne Tu, miela mama,
Čia gyvenimo saulę uždegs,
Apie šilumą gimtojo namo
Kas gi pasaką mums čia paseks ?

Kas palaimins išeinant į kelią,
Kas suklydusius vėl sugrąžins,
Kas paguos, kada širdį taip gelia,
Kas gi sielvartą mūsų surinks ?

Tiktai tu, Žemės Meile Geroji,
Viską moki ir viską gali.
Tu gerumą kitiems dovanoji,
O kas žeidžia – vien sau palieki.

Mes šiandien tebesaugom ugnelę,
Kur kadaise mums įžiebei tu,
Pacią pradžią gyvenimo kelio
Mums palaiminai Dievo vardu...

Mūsų gėlės ir tariami žodžiai
Tavo meilės atsvert negalės,
Tad tegul geras Dievas paguodžia
Ir sušildo kampelį tavosios širdies...

Lietuvos vyskupų laiškas Gyvybės dienos proga

2008 m. balandžio 27 d.

Mieli Broliai ir Seserys!

Šiomet norime kartu su Jumis pamąstyti apie gyvenimo dovaną. Kokia neįkainojamai brangi ši dovana! Įsitraukę į kasdienybės rūpesčius, mes, suaugusieji, kartais nebe taip gyvai suvokiame, kaip gera gyventi, tad čia mums gali padėti vaikai. Jų džiugūs balsai ir besąlygiška meilė mamai ir tėčiui, galima sakyti, parodo, kaip gera gyventi paties Dievo akyse (plg. Mt 19, 14) ir kokia kilni yra tėvystės ir motinystės misija.

„Būkite dosnūs“, – kviečia Bažnyčia sutuoktinius, sprendžiančius, kiek turėti vaikų. Šis „dosnus veiklumas“ (plg. *Gaudium et spes*, 49) atveria malonės šaltinį, trykstantį iš pačios Švč. Trejybės Asmenų bendrystės gelmių (plg. *KBK*, 2205). Pažvelkime į tai, kaip atvira naujam gyvenimui meilė laimina ir sutuoktinius, ir visą šeimą.

Sutuoktinių bendrystė gimus kūdikiui pasiekia pilnatvę. Juk užgimusiame vaikelyje vyras ir žmona tampa vienu kūnu pačia tikriausia žodžio prasme: dalį genetinės informacijos jis gauna iš tėvo, dalį – iš motinos; joks kitas kūrybos vaisius žemėje nesuvienija savo kūrėjų taip glaudžiai. Ne veltui ir statistikos duomenimis šeimos, auginančios daugiau vaikų, rečiau skiriasi: kai myli savo vaikus, vyras ir žmona myli vienas kitą, kartais to net nenorėdami. Ne tik motinos, bet ir tėvo širdis atsako į švelnią vaiko meilę švelnumu ir prisirišimu, ir šeimos bendruomenė taip tampa tvirtesnė.

Kita vertus, kaip labai įžvalgiai rašė Jonas Paulius II „Laiške šeimoms“, reikia siekti, kad vaikams sutvirtintų vyro ir žmonos meilę, nes meilė vaikams gali reikšti ir savanaudiškumą. Tam tikra prasme vaiką mylėti lengviau negu sutuoktinių, ir kartais atsitinka taip, kad pastarasis paliekamas vienatvėje. Tokia mama ar toks tėvas nepastebi, jog pati didžiausia dovana savo atžalos vidinei ramybei, asmenybės tvirtumui bei laimei yra stiprus meilės ryšys tarp jo mamos ir tėvo, ir juos abu jis labai myli. Kai meilė vaikui išstumia meilę sutuoktiniui, šeima pradeda skilti, atsiranda įtampa, ir jos nariai nebesijaučia laimingi, kad ir kaip karštai mylėtų vienas kitą atskiri jos nariai. Taip pat sutuoktiniai turi „dalytis“ vaiko meile, nešykštėti jos vienas kitam ir nesistengti paveržti jos iš kito.

Gausesnėje šeimoje augantis vaikelis yra dėkingas tėvams už bendrystės su broliais ir seserimis dovaną. Vaikai tokioje šeimoje nepatiria, kas yra nuobodulus ar vienatvė, o tam tikrą poreikį taupiau naudoti materialinius šeimos išteklius gausiai kompensuoja bendrystės džiaugsmas. Bažnyčia rūpinasi šeimos gerove bei palankia šeimai valstybės politika ir tikisi, kad Lietuvoje bus kuriama palankesnė aplinka šeimai, tačiau drauge ragina nelaukti, kol pasieksime turtingų Europos valstybių materialinį lygį tam, kad šeimos susilauktų antro ar trečio vaikelio. Kaip žinia, turtingos šalys neretai būna ypač šykščios vaikų

Neretai kalbama apie „vidurinio amžiaus krizę“, susijusią su gyvenimo praeinamumo perspektyvos ir prasmės – ar jos trūkumo – pajautimu. Siekiant karjeros bei laikinų uždavinių lengva pamiršti, jog prokreacija – bendradarbiavimas su Dievu sukuriama žmogų ir jį užauginant – teikia gyvenimui tokią prasmę, kurią sunkiai atstoja ir labai dideli darbai bei laimėjimai. Tai pastebi net psichologijos klasikai. Užauginti laimingą, dvasiškai tvirtą žmogų! Iš tiesų tai dieviškas uždavinys, užpildantis širdį ne tik žmogiškąja bendryste, bet ir artumo su Kūrėju pajautimu.

Kita vertus, kiek daug tokios laimės galimybių mūsų krašte yra prarasta! Kalbant apie atvirumą gyvybei neįmanoma užmiršti skaudžios abortų problemos. Kaip teigė Jonas Paulius II enciklikoje *Evangelium vitae*, šią nelaimę paskatina daugybė priežasčių: klaidinanti medicininė terminologija, užtemdanti supratimą, jog dvi susijungusios ląstelės jau yra nepakartojamas žmogiškas individas; vyrų spaudimas nutraukti gyvybę; karjeros sumetimai. Tačiau labiausiai trūksta suvokimo, jog neleidus tai švelniai gyvenimo pradžiai vystytis, prarandama galimybė turėti žmogų, kuris tave mylės kaip nieką kitą – kaip savo mamą ar tėvą! Prarandama galimybė auginti dukrelę ar sūnų! Kad tokio netekimo skausmas išlieka sielos gelmėse ir kasmet dažnai ne silpnėja, o tik stiprėja, atskleidžia skaudi ne vienos moters patirtis. Tad gindama gyvybę Bažnyčia nori apginti ne tik naujo žmogaus gyvenimą, bet ir jo motinos bei tėvo širdis nuo kaltės jausmo ir nusivylimo gyvenimu. Mes kalbėjome apie idealią aplinką augti vaikams – gražią bei tvirtą santuoką, galimybę augti linksmoje gausesnės šeimos būrelio bendruomenėje – tačiau jei tokios aplinkos ir nėra, kiekvieno žmogaus gyvenimas turi besąlygišką vertę. Ar skausmas dėl savo negimusių prarastų vaikų nėra viena iš svarbių priežasčių, kodėl mūsų tautoje liejasi pyktis ir smurtas, ranka keliama prieš kitą ir prieš save? Motina Teresė iš Kalkutos taikliai pastebėjo, kad ramybė bei taika šeimoje ir visuomenėje nesuderinama su abortu.

Kiekvienas kūdikis yra Dievo vilties ženklas. Kasdienybės rūpesčių prislėgti, dažnai pamirštame, jog Dievas yra ištikimas ir rūpestingas mūsų Tėvas. Pasitikėkime Jo Malone! Dovanodamas gyvybę, Jis pasitiki mumis ir taip pat kviečia pasitikėti Jo gerumu – kad pasotins ir mus, ir mūsų vaikus. Tad nebijokite!

„Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apsciai jo turėtų“, – sakė mūsų Išganytojas (Jn 10, 10). Brangūs Broliai ir Seserys, liudykite gyvenimo džiaugsmą, kylantį iš meilės bendrystės savo šeimose! Liudykite drąsa turėti vaikų, geru tarpusavio sutarimu santuokoje, taip pat tarnystę už šeimos ribų tiems, kurie negali patirti tokio džiaugsmo darniose savo šeimose. Pasitikėkime Viešpačiu Jėzumi, pažadėjusiu, kad „kiekvienam, kas turi, bus pridėta“ (Lk 19, 26).

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šeštasis sakramentas: ŠVENTIMAI (KUNIGYSTĖ)

Šventimai, arba kunigystė, yra tikras Naujojo Testamento sakramentas. Šia apeiga teisėtai teikėjas perduoda dvasinę galią, kuria suteikiama malonė, kad pašventintasis galėtų gerai atlikti savo pareigas.

Šv. Rašte sakoma: „Dėl tos priežasties aš tau primenu reikalą atgaivinti Dievo malonės dovaną, esančią tavyje iš mano rankų uždėjimo“ (2 Tim 1,6). Čia apaštalas Paulius liepia atgaivinti prigesusią ugnį. Iš čia seka, kad rankų uždėjimu yra suteikiama malonė, nes Paulius ragina ją atgaivinti: „Nepamiršk tavyje esančios malonės dovanos, kuri tau buvo suteikta pranašo ištarne kartu su vyresniųjų rankų uždėjimu“ (Tim 4,14).

„Niekam greitomis neuždėk rankų“ (1 Tim 5,22), – Šv. Paulius įspėja Timotiejų, kad šis būtų atsargus, pašveddamas vyskupus ir kunigus. Apaštalas Paulius mini išorines apeigas, kuriomis šventinamajam suteikiama vidinė malonė, kad galėtų eiti šventas pareigas.

Dauguma teologų tvirtina, kad Kristus Kunigystės sakramentą iš dalies įsteigė Paskutinės Vakarienes metu ir papildomai kunigystės galią pradėję po Prisikėlimo, kai suteikė galią atleisti nuodėmes: „Tai darykite mano atminimui“ (Lk 22,19). Kai sakome, kad per Paskutinę Vakarienę Kristus įsteigė sakramentą, turime galvoje ne apeigas, bet galią, kurią suteikia šventimai.

Dvasiniai skaitiniai „Tikėjimo žingsniai“

Adolfa Daukšienė

Kieno rankose Dangaus lobyno raktas?

Dangaus lobyno raktas yra mūsų rankose. Kas jis? Tai žinojimas, kad yra Dievo nustatyta tvarka, kurios privalai laikytis, jei nori, kad tavo gyvenime išsipildytų nuostabūs Dievo pažadai ir stebuklai. Išsiaiškinkime šią dieviškąją tikėjimo tvarką ir išsigelbėsime iš kebliausių problemų. Negi Dievas nustatė tvarką, kaip spręsti problemas? Taip! Net padauginęs duoną Jėzus liepė susodinti žmones po 50. Jei ne, kokia būtų kilusi sumaištis! Šv. Rašte yra aiškių pavyzdžių, kaip elgtis ištikus bėdai, ligai, nepritekliams ar šeimyninei nesantaikai. Tada neliks atšalusių ir nusivylusių krikščionių.

Šios tikėjimo tvarkos turta išbarstyti visame Šv. Rašte lyg perlai vandenyno dugne. Tik

surinkę juos į vieną vietą ir nuosekliai sudėlioję gausime gražų tikėjimo kelią, kuriuo žengti kviečiu visus „Prisikėlimo“ skaitytojus. Gerbdama vietą laikraštėje, cituosiu tik būtiniausias Šv. Rašto žodžius, bet nurodysiu ištraukas, kurias perskaitytys patys savo širdimi įsitikinsite Dievo meile ir išmintimi.

Pirmiausia turime gerai suvokti, kas yra tikėjimas. Dažnas atsakys, kad tai – tikėti arba pasitikėti. Tačiau tikrasis atsakymas apima daugiau: „Tikėjimas mums laiduoja (esamasis laikas) tai, ko viliamės“ (Žyd 11, 1-6). Jis veikia dabar, nes pagalbos mums reikia nedelsiant, o ne kada nors. Todėl ir Dievo vardas – ne „Aš buvau“, o „Aš esu“. Viskas, ką matai aplinkui, yra tikėjimo pilnų žodžių rezultatas. Dievo žo-

griežčiausia prasme diakonais vadinami dvasininkai, kurie vyskupams ar kunigams tiesiog patarnauja ir užima žemiausią vietą bažnytinėje hierarchijoje. Diakonas teikiamas panašiai kaip ir kunigystė – rankų uždėjimu ir malda. Tradicija teigia, kad diakonatas – dieviška institucija. Bažnyčios tėvai teigia, kad diakonai negali aukoti šv. Mišių, negali teikti Atgailos sakramento, tačiau jie sakramentinės malonės stiprinami, vienybėje su vyskupu ir kunigais tarnauja Dievo tautai liturgijos žodžio ir meilės diakonija.

Vienintelė medžiaga Kunigystės sakramentui yra vyskupo rankų uždėjimas. Kunigystės sakramento forma yra žodžiai, kurie išreiškia sakramento padarinį. Šio sakramento forma Šv. Rašte išreiškiama žodžiais „melsdamiesi“ (Apd 6,6). Vienintelis Kunigystės sakramento teikėjas visiems šventimų laipsniams yra vyskupas.

Kunigystę gali priimti tik pakrikštytas vyras. Moteris negali būti šio sakramento gavėja ne dėl pačios moters prigimties, bet dėl pozityvaus Dievo patvarkymo. Bažnyčios mokymas visuomet laikėsi šios nuostatos.

Į kunigus šventinami vyrai, kurie yra laisvai pasiryžę rinktis celibatinį gyvenimą ir viešai įsipareigoja jo laikytis iš meilės Dievui. Kadangi pats Kristus veikia per išventintą tarną, pastorojo nevertumas netrukdo Kristui veikti. Kunigas yra Dievo ir žmonių tarpininkas.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Šiluvos švč. M. Marijos paveikslo kopijos viešnage Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje

Su nerimu žvelgėme balandžio 6 d. rytą į apsiniaukusių dangų: nejaugi lis? Tačiau artėjant Paveikslo sutiktuvių valandai dangus pragiedrėjo, nušvito saulutė, ir laukiantieji prie mažosios Kristaus Prisikėlimo bažnyčios lengviau atsikvėpė. Dvyliką valandą iškilinga Kauno arkivyskupijos kunigų, patarnautojų, parapijos jaunimo, choro ir gausaus būrio tikinčiųjų procesija pajudėjo į Paminklinę Prisikėlimo bažnyčią. Procesijos centre „Saulės“ gimnazijos vaikinais pagarbiai nešė Šiluvos Dievo Motinos M. Marijos paveikslo kopiją.

Procesijai ir šv. Mišioms, skirtoms M. Marijos garbei, vadovavo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ, koncelebravo arkivyskupijos kancleris mons. A. Grušas, Kauno kunigų seminarijos rektorius mons. A. Žukauskas, dekanas mons. V. Grigaravičius ir įvairių parapijų kunigai bei klebonai.

Homilijoje arkivyskupas priminė svarbiausias Evangelijos akcentus apie mokinius, keliaujančius Emauso keliu. Juos nuramino ir suteikė viltį pro šalį einantis keleivis. Mokiniai primygtinai kviečia pakeleivį pasilikti vakarienes ir buvo džiugiai nustebinti, atpažinę Jėzų. Einantys į Emausą mums primena kiekvieną, kuris šiandien ištiktas bėdų palieka šeimą, tėvynę ir bėga į užsienį ieškoti lengvesnio, pelningesnio, geresnio gyvenimo. Dar blogiau, kai pasineriama į narkotikų, alkoholizmo liūną arba net prieinama iki savižudybės. Nelaimė, kai bėdoje žmogus nesugeba atsiremti į prisikėlusį Kristų, nes neatpažįsta Jo, esančio šalia. Prieš 400 metų Lietuva išgyveno ekonominę ir dvasinę krizę: net Šiluvos kunigas paslėpęs visą bažnyčios turtą pabėgo. Šiandien taip pat ne vienas tautietis palieka Bažnyčią ir pasineria į sekuliarizmo vandenį, nusiramino ieškodamas pramogose. Bažnyčia išgyvena pašauki-

mų stoką, todėl dažnai išgirstame nuomonę, kad kunigo tarnystei didžiausia kliūtis – celibatas. Tačiau protestantai, kuriems leidžiama vesti, taip pat išgyvena pašaukimų stoką. Mes skatinami įprasinti kančią, pasidalyti su Kristumi. Suvokimas, kad galima įprasinti kančią ir sunkumus, leido pirmiesiems mokiniams išgyventi. Jėzus atpažįstamas darant gerus darbus. Jį išgyvename, kai maitinamės Eucharistine duona, todėl kunigai kviečia bent sekmandieniais ateiti į šv. Mišias.

Arkivyskupas homiliją užbaigė žodžiais: „Ruošiantis Švč. M. Marijos jubiliejui kviečiame atverti širdis Motinai Marijai, kuri pripildys jas gėrio ir meilės“.

16 val. Švč. M. Marijos garbei skambėjo vargonų muzika. Ją atliko vargonininkas Michael Maine iš Didžiosios Britanijos. 17.30 val. buvo giedama Švč. M. Marijos litanija, kuriai vadovavo mons. V. Grigaravičius.

18 val. šv. Mišias aukėjo parapijos klebonas. Per homiliją jis tarsis pratęsė arkivyskupo mintį ir pakvietė šiomis dienomis dažniau kreiptis į Švč. M. Mariją, kuri yra tikroji Pagalba ir tiesiausias, trumpiausias Kelias pas Jėzų. Ji gali nutraukti šydą, dengiantį mūsų akis ir neleidžiantį pamatyti, atpažinti Jėzų. Homiliją klebonas baigė žodžiais: „Tegul Motina Marija ir Šventoji Dvasia stiprina mus visus, kai vargo prislėgti atsiduriame vieni Emauso kelyje, tepadaeda sutikti, atpažinti Jėzų, kuris tikrai paguos ir nuramins.“

Vakaro šv. Mišiose giesmėmis Marijai džiugino vaikiški, nuoširdūs balsai – giedojo darželio „Pasaka“ vaikų choras, vadovaujamas Eglės Starkevičienės.

Paveiklo viešnagės dienomis atėjus į bažnyčią širdį užplūdavo švelnumas ir nenusakomas gerumas. Altorius alsuote alsavo šventumu, nuo jo sklido meilė ir gailestingumas, didybė ir nuolankumas. Virš altoriaus didingai iškilęs prisikėlęs Kristus, plačiai išskėtęs rankas, švelniai laimino visus ir tarsis kvietė: „Ateikite visi, aš jus nuraminsiu.“ Presbiterijoje prieš altorių, gražiai apšviesta ir papuošta gėlėmis, buvo išstatyta Šiluvos Dievo Motinos M. Marijos paveiklo kopija. Nuolankus Dievo Motinos žvilgsnis prašyte prašė: „Slovinkite ir garbinkite pasaulio Išganytoją, mylimiausią vienatinį Dievo Sūnų – Jėzų Kristų!“ Visą šią presbiterijos šventumo aurą vainikavo Švč. Sakramentas, kurį kiekvieną dieną, 9 val., išstatydavo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Tikintieji galėjo prie Švč. Sakramento melstis iki 17.30 val.

Visi renginiai, skirti Šiluvos M. Marijos garbei, vyko pagal iš anksto numatytą programą, kuri buvo išspausdinta lankstinukuose ir dalijama parapijiečiams. Kasdien 17.30 val. buvo giedama Švč. M. Marijos litanija, o 11 val. ir 18 val. buvo aukojamos šv. Mišios.

Pirmadienį, balandžio 7 d., 11 val., šv. Mišioms vadovavo klebonas mons. V. Grigaravičius. Monsinjas homilijoje kvietė melstis už šeimą, už pasaulimus, imti pavyzdį iš Šventosios šeimos, kuri buvo nuolankumo, ištikimybės ir meilės Dievui pavyzdys. 18 val. šv. Mišioms vadovavo vikaras kun. J. Grigonis. Vikaras kvietė žvelgti į Mariją dviem aspektais: pirmiausia per ją mes einame prie Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus, antra, Marija yra motinystės, šeimos grožio pavyzdys, ji neatsiejama nuo artimo meilės.

Šią dieną bažnyčioje giesmes ir eiles Marijai skyrė parapijos pagyvenusių žmonių sambūris „Senjorai“, giedojo ansamblis „Sūduva“. Buvo kalbama šv. Kryžiaus litanija.

Balandžio 8 d., antradienį, 11 val. šv. Mišioms vadovavo mons. Vytautas Grigaravičius. Monsinjoro pagrindinė homilijos mintis – M. Marijos reikšmė ir įtaka žmogaus gyvenime. 18 val. šv. Mišių metu kun. M. Pukštys homilijoje komentavo Evangeliją pagal Joną (Jn 6,30-35).

Antradienį posmų, giesmių ir eiles M. Marijai skyrė J. Urbšio vid. mokyklos, „Saulės“ gimnazijos mokiniai, „Rytmečio“ ir 75-ojo darželio, Pirmosios Komunijos vaikai ir būrelis „Dievo vaikai“.

17 val. konferenciją „Marijos kultas Lietuvoje“ vedė KMUK kapelionas kun. M. Pukštys. „Apie Mariją galima kalbėti plačiai ir įvai-

riomis kryptimis. Kadangi šiomis dienomis pas mus yra Šiluvos Dievo Motinos M. Marijos paveikslas, tai Marijos kultą Lietuvoje susiesiu su tapyba, ikonografija“, – pradėjo paskaitą kun. M. Pukštys.

Didelis būrys tikinčiųjų sužinojo daug įdomių dalykų apie Marijos vaizdavimą paveiksluose, ikonose. Pirmiausia ji buvo tapoma Rytuose, tik vėliau iš ten plito į Vakarų. Lietuva – Marijos žemė, todėl jos kultas klestėjo ir klesti čia šimtmečiais. Kodėl? Istorikas Z. Ivinskis teigia, kad jis paplito nuo Vytauto Didžiojo laikų, kai dauguma bažnyčių Lietuvoje buvo tituluojamos Marijos vardu.

Marijos tapybos būdai ir tipai įvairūs. Anksatyvoje tapyboje Marija buvo vaizduojama kaip ta, kuri rodo tikrąjį kelią – M. Marija kelrodė (tokios ikonos yra Tverų, Tytuvėnų, Kauno arkikatedroje). Vėliau pagal Vakarų įtaką Marija tapoma kaip Dangaus Karalienė (Senujų Trakų,

Pivašiūnų bažnyčioje), kaip meilingoji, gailestingoji Marija (Žemaičių Kalvarijos, Pažaislio bažnyčioje). Nuo 14 amžiaus imta tapyti įvairiai tituluojamus paveikslius: Sopolingoji, Gailestingoji, Rožinio karalienė, Nekalto Prasiždėjimo ir kt. Yra keletas autentiškų stebuklingų ikonų, pagal kurias buvo nutapytos kitos. Šiluvos M. Marijos paveikslas nutapytas nuo Romos Didžiosios Bazilikos romiečių Gelbėtojos Marijos paveikslu (IX a.). Kai kurie Marijos paveiksliai yra popiežių vainikuoti auksinėmis karūnomis. Lietuvoje tokie paveiksliai yra šeši: Trakų, Sapiegų Dievo Motinos Vilniuje, Šiluvos, Aušros Vartų, Pivašiūnų, Žemaičių Kalvarijos.

Po šv. Mišių tikintieji buvo pakviesti į konferencijų salę, kur buvo rodomas filmas apie Šiluvą.

Balandžio 9 d., trečiadienį, 11 val. šv. Mišioms vadovavo kun. jubil. V. Aleksandravičius, o 18 val. – Monsinjas V. Grigaravičius. Monsinjas per homiliją palietė krikščioniškos šeimos problemas ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje. Kartu kvietė melstis už šeimą ir pasaulimus.

Trečiadienį bažnyčioje vėl šurmuliavo mokslivija. Grupelėmis pagarbino Švč. Sakramentą, pasimeldę prie Švč. M. Marijos, leidosi į konferencijų salę, kur žiūrėjo filmą „Kelias į Šiluvą“. Bažnyčioje lankėsi moksleiviai iš Kauno nepri-girdinčiųjų, L. Karsavino pagrindinės, „Rūtelės“ bei Žaliakalnio pradinė mokyklų, taip pat iš J. Jablonskio ir „Saulės“ gimnazijų.

Vakarą vainikavo Darmštadto filharmonijos Merck simfoninio orkestro, kurio meno va-

dovas ir vyr. dirigentas Wolfgang Heinzl (Vokietija), koncertas. Tai X tarptautinio muzikos festivalio „Sugrįžimai“ pirmasis koncertas. Koncerto globėjas LR Seimo narys Kazys Starkevičius tarė sveikinimo žodį ir pakvietė pasidžiaugti jaunais lietuviškais festivalio „Sugrįžimai“ talentais – talentingu smuikininku Dainiumi Puodžiuku (JAV, Lietuva). Skambėjo jo virtuoziskai atliekamos N. Paganini „Variacijos smuikui solo“. Orkestras grojo W.A. Mozart operos „Don Žuanas“ uvertiūrą ir L. van Beethoven „Simfoniją Nr.3, Op 55“.

Balandžio 10 d. ketvirtadienį, 11 val. šv. Mišioms vadovavo Karmelitų Šv. Kryžiaus bažnyčios klebonas Renaldas Šumbraszkis. Jis homilijoje kalbėjo apie M. Marijos reikšmę mūsų gyvenime, kvietė sudėti prie jos kojų visus rū-

pesčius ir džiaugsmus. Ji, kaip ir visų Gailestingoji Motina, supras, atjaus ir parodys teisingą kryptį.

18 val. šv. Mišioms vadovavo Kauno arkikatedros bazilikos alt. mons. Vincentas Jalinskas, koncelebravo kun. Gintaras Blužas iš Jonavos šv. apašt. Jokūbo parapijos.

„Mes prie Marijos suplaukėm tarsis vaikai. Marija, sveikiname tave. Aš džiaugiuosi ir Tu džiaukis, kad mes į tave panorom atsiremti“, – tokiais nuoširdžiais žodžiais pradėjo homiliją Monsinjas V. Jalinskas. Toliau jis palietė ne tik dangiškosios Motinos nenusakomą meilę savo kūdikiui, bet ir kvietė pakilti, nugalėjus savo išdidumą, palenkti galvas ir pagarbinti Švč. Sakramentą, tą brangią dovaną, kurią mums dovanojo Marijos Sūnus, Jėzus Kristus. „Marija, padėk mums subręsti begalinei savo Sūnaus meilei!“ – baigė homiliją Monsinjas.

Šią dieną prie Švč. M. Marijos ir prie Švč. Sakramento meldėsi giedojo giesmes, gailestingumo vainikėlių kalbėjo Žaliakalnio vaikų dienos centro vaikai ir parapijos jaunimas, vadovaujamas ses. L. Ilektytės. 19 val. buvo giedamas Akatistas – Apreiškimo Švč. M. Marijai himnas, kuriam vadovavo kun. Gintaras Blužas ir ses. Liucija. Jaudinančiai, jautriai skambėjo sesių vienuolių ir parapijos jaunimo balsai. Jiems galėjo pritari ir visi tikintieji, nes gavo lankstinukus su himno tekstu.

Balandžio 11 d., penktadienį, 11 val. šv. Mišioms vadovavo klebonas mons. V. Grigaravičius. Jis homilijoje komentavo svarbiausius kardinolo A.J. Bačkio pranešimo apie gailestingumą momentus.

Tą dieną prie Švč. M. Marijos ir Švč. Sakramento meldėsi parapijos jaunų šeimų atstovai, skambėjo giesmės, skirtos Švč. M. Marijai. Keletas moterų pasidalijo džiaugsmu, išgyvenimais, patirtais meldžiantis prie Šiluvos M. Marijos paveikslu kopijos, kai ji buvo jų namuose.

18 val. šv. Mišioms vadovavo mons. V. Grigaravičius, koncelebravo ir homiliją sakė Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų rektorius kun. Kęstutis Rugevičius. Jis homilijoje kalbėjo, kad kiekvieno kelias iki Kristaus yra skirtingas. Pa-

Nukelta į 4 psl.

Atkelta iš 3 psl.

vyzdžiui, apaštalas Paulius, uolus įstatymų vykdytojas, aršus krikščionybės priešas, Kristaus buvo apakintas. Ir nuo tada Paulius į viską pradėjo žvelgti kitomis akimis: Jėzus Kristus tapo Pauliaus gyvenimo centru. Kunigas homiliją baigė mintimis apie Mariją: „Marija, leisk priartėti, susitikti, prisiliesti prie tavo Sūnaus Jėzaus Kristaus“.

Po šv. Mišių buvo giedama Švč. M. Marijos litanija. 19 val. vyko vidinio išgydymo pamaldos. Jas pradėjo teol. lic dr. Peter S. Williamson, vedęs pasaulietis, daugiau kaip 30 m. aktyviai dalyvaujantis Bažnyčios veikloje. Jis yra Mičigano valstijos Detroito Švč. Širdies pagrindinės seminarijos dekanas pavaduotojas ir kurso apie Naująjį Testamentą dėstytojas. 2000 m. apsigynęs biblijos teologijos doktoratą Romos Grigaliaus universitete, dr. Williamson koordinuoja atsinaujinimo tarnystės (Renewal Ministres) darbą Lietuvoje ir Kazachstane.

„Paprastai gydymą suprantame kaip fizinio skausmo pašalinimą. Tačiau daug svarbesnis sielos išgydymas“, – katechezę pradėjo svečias. Norint išgydyti sielą, nepakanka vien melstis ir prašyti Dievo malonės, reikia įvykdyti ir tam tikras sąlygas: išpažinti nuodėmes, ypač savigrauzos, savigailos, taip pat atsikratyti nusivylimais, neviltimi, atleisti visiems, kas įskaudino. Atleidimas – vienas iš gydymo būdų. Jėzus prisėmė mūsų visas kančias, jis palaikino mus amžinajam gyvenimui. Yra keturi būdai priimti, priartėti prie Kristaus palaikymui: tai sakramentai – Krikštas, Eucharistija, Susitaikinimas, Šventoji Dvasia, atleidimas ir malda.

Po to buvo išstatytas Švč. Sakramentas – tikriausias ir svarbiausias gydytojas. Kun. K. Rugevičius, sukalbėjęs maldą, palaikymo maldos grupės narius, ir jie pasklido po bažnyčią. Prie jų susidarė eilutės tikinčiųjų, kurių dauguma būriavosi prie svečio ir kun. K. Rugevičiaus.

Balandžio 12 d., šeštadienį, nuo 9 iki 11 val. vyko tyli adoracija prie išstatyto Švč. Sakramento. 11 val. šv. Mišioms vadovavo prelatas V. S. Vaičiūnas. „Mieeli ir brangūs, savo sudėtingu gyvenimu mes įvairiai prisiliečiame prie įvairių personažų – artimųjų, pasaulyje žinomų asmenybių. Skaudžiai išgyvename asmenybių tragedijas, kurios sukrečia pasaulį. Lygiai taip pat išgyvename šešėlinius asmenis, kurie kaip teatre yra tarsi antraeiliai. Tačiau jie sugeba taip užkariauti širdis, kad nustelbia pagrindinius asmenis. Bažnyčioje ir politikoje jie vadinami pilkaisiais kardinolais“, – taip pradėjo homiliją prelatas. Religinis gyvenimas susitinka su Marija, moterimi, kuri yra tarsi šešėlinė asmenybė. Ji visada buvo nematoma, nušalyje, nepastebima šalia Jėzaus. Tačiau per 2000 krikščionybės metų buvo laikotarpių, kai Marijos kultą mėginta iškelti daugiau nei pačią dievybę. Ji garbinama vien todėl, kad angelui ištare: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1,37), ir antrasis Trejybės asmuo įsikūnijo joje. Marija – tai vartai, pro kuriuos atėjo Išganytojas, priėmęs viską, kas būdinga žmogui. Visa vyko šitos šešėlinės moters asmenyje.

Toliau prelatas kalbėjo apie tai, kad ne visiems pakanka filosofinės minties norint prisiliesti prie tikėjimo slėpinių: reikia paveikslų, statulų, liturginių rūbų, bažnytinių apeigų, gro-

žio... Viena iš pirmųjų Europoje yra Šiluva, kur Švč. M. Marija ypatingu būdu prisiliečia prie kiekvieno. Štai kodėl šie metai paskelbti Marijos metais, kad sąmoningai suprastume, kas yra Marija, kad Šiluva – tai ypatingas traukos centras, nes ten Motina Marija apdovanoja ypatingomis malonėmis. Ir kuo tvirtesnis mūsų tikėjimas, tuo daugiau malonių ten galime patirti.

13 val. aktorius Egidijus Stancikas padovanojo nuostabias eiles apie Mariją, o solistė Rita Preikšaitė, akomponuojant Daliai Jatautaitėi, giedojo žinomų kompozitorių sukurtas giesmes „Ave, Marija!“.

Iki 16 val. tikintieji meldėsi prie Švč. M. Marijos paveikslu. Atvykus Petrasišūnų šv. Vincento Pauliečio parapijos klebonui Vincentui Tamošauskui OFM Cap., abu klebonai sugiedojo Švč. M. Marijos litaniją.

Mūsų parapijos klebonas padėjojo tikintiesiems, kurie visas šias dienas gausiai lankėsi bažnyčioje, adoravo Švč. Sakramentą ir meldėsi Švč. M. Marijai.

Iškilminga procesija palydėjo paveikslą iki automobilio. Tikintieji draugiškai mojavė, tarsi atsiveikindami su brangiausiu žmogumi. Teisus buvo prelatas S.V. Vaičiūnas, sakydamas, kad norint išgyventi tikrąjį artumą su Dievu, Marija, Jėzumi ir apskritai norint palaikyti tikėjimo dvasią, mums reikia simbolių, per kuriuos galėtume pajusti, išgyventi, širdimi priimti mūsų išganyto slėpinį. Ir tai nėra blogai. Prie šventųjų relikvijų susirenka daug daugiau tikinčiųjų pasimelsti, o ypač jos pritraukia silpno tikėjimo žmones. Iškilmingos Mišios, kunigų pamokslai stiprina jų tikėjimą ir veda į gilesnį Jėzaus mokslo pažinimą.

Piligriminis žygis į Šiluvą (2008-04-13)

Gerokai prieš mėnesį klebonas mons. Vytautas Grigaravičius paragino visas organizacijas atnaujinti standus, ruošiantis parapijos veiklos pristatymui Šiluvoje balandžio 13 d. Jau nuo vasario mėnesio buvo pradėta registracija tikinčiųjų, pageidaujančių vykti į Šiluvą.

Balandžio 13 d. 7.00 val. rytonu Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios į Šiluvą pajudėjo du didžiuliai autobusai. Prie Katauskių gyvenvietės eiti pėsčiomis išlipo tik vaikai, jauni žmonės, o vyresnio amžiaus – važiavo iki Šiluvos: jie nesiryžo dulkiant lietuvi eiti pėsčiomis.

Piligriminiam žygiui vadovavo Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ. Visą kelią buvo kalbama Rožinio malda, skambėjo giesmės. Anksčiau atvykusieji į Šiluvą statė standus, skubėjo į Apsireiškimų koplyčią, Švč. M. Marijos Gi-

mimo baziliką, kur dalyvavo šv. Mišiose.

12 val. pagrindinėms šv. Mišioms vadovavo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ, koncelebravo vyskupas emeritas Juozas Preikšas, dekanato kunigai, giedojo Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos sumos choras, vadovaujamas D. Beinartytės. Baigdamas šv. Mišias ir dėkodamas atvykusiems, arkivyskupas pajaukavo: „Tiesiog įvyko stebuklas. Kai ėjome nuo Katauskių gyvenvietės į Šiluvą, mačiau tik vaikus ir jaunimą, o dabar matau vien vyresnio amžiaus žmones“. Matyt jaunuosius piligrimus išgąsdino nesibai-giantis lietus, gal jie pasislėpė Bazilikoje arba „ištirpo“ tarp suaugusiųjų, kurių buvo labai daug.

Saltas, žvurbus, vėjutas oras neleido praveisti Švč. Sakramento garbinimo procesijos. Pilgrimai, pasibaigus šv. Mišioms, labai greitai išsiskirstė į autobusus, o kai kas nuskubėjo į Baziliką klausyti sakralinės muzikos koncerto.

Aldona Narušienė

*Nauji suolai – mažojoje Kristaus**Prisikėlimo bažnyčioje*

Mažoji Kristaus Prisikėlimo bažnytelė papuošė naujais bažnytiniais suolais su klauptais. Suolus gamino meistras Saulius Mikulis iš Kauno. Parapijiečiai džiaugiasi, kad suolai yra labai patogūs sėdėti ir klūpėti. Artimiausiu metu tvirtinsime lenteles su aukotojų pavardėmis. Šiuo metu dar ne visai atsiskaityta už suolus, todėl prašome jus, mieli tikintieji, pagal galimybes paaukoti suolams ir kartu įamžinti save Prisikėlimo bažnyčios istorijoje.

- **Gegužės 2–12 d.** Tautų Sekminės Lietuvoje. Renginio globėjas Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ.
- **Gegužės 21–23 d.** kun. prof. Antano Paškaus palaikų perlaidojimas kolumbariume
- **Gegužės 24–25 d.** Kauno arkivyskupijos Eucharistinis kongresas. Pagrindinė iškil-mė Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Dauksienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis